

зеленина, изобилна прозрачна вода и бляскава свѣтлина, дето времето било постоянно едно и сѣщо — прекрасно. Тамъ се чували постоянни ангелски пѣсни, славославящи Всевишния. Мѣстото на рая не е точно установено; казватъ че то било на първата небесна дипла. Въ по-горнитѣ дипли се намирали светцитѣ и ангелитѣ, а въ най-горната самъ Богъ Савзотъ. Праведницитѣ, обитаващи рая, били облечени въ леки бѣли дрехи. Тамъ нѣмало ни едене, ни пиене, ни женене, но съпрузитѣ отъ първия бракъ живѣяли заедно. Времето въ рая се прекарвало въ едно вѣчно блажено състояние; подобно на ангелитѣ, праведнитѣ тоже съ пѣсни славославяли Господа.

Пъкълътъ или адътъ е мѣстото дето грѣшницитѣ получаватъ възмездие за своитѣ прегрѣшения. Той се намиралъ въ долния свѣтъ, но кжде е тоя долень свѣтъ, точно не се установява; въ всѣки случай не е нито на небето, нито на земята. Въ него гори вѣченъ огънь, подклажданъ постоянно съ катранъ, въ който се пържатъ окаянитѣ грѣшници. Поради многото свѣтъ, едни се намиратъ по-долу, а други по-горе, въ пеклото, съобразно съ тежината на прегрѣшенията си, при което, колкото човѣкъ на земното си поприще е билъ по-близо до Бога, толкова по-тежко било изкуплението на грѣховеѣ му. Така че мѣстото на грѣшнитѣ владици било по-долу отъ онова на поповеѣтъ; това дало възможность на една любопитна попадия да види попа си, който билъ изправенъ на владишки рамене.

По молбата на св. Богородица, веднѣжъ въ годината, отъ Великия Четвъртъкъ до св. Троица, всички грѣшници били освобождавани отъ адскитѣ мѣчения. Мнозина вѣрватъ, че грѣшницитѣ могли да се избавятъ и съвършено отъ тия мѣчения, стига потомцитѣ имъ да раздаватъ изобилна милостиня, да правятъ хаири, да строятъ черкви, чешми, мостове и пр. и особено, ако възмѣстятъ сторенитѣ отъ бацитѣ имъ щети и неправди на хората.

ДУШАТА.

Споредъ народнитѣ вѣрвания душата състои отъ джхъ и сѣнка. Сѣнката на човѣка се вижда кога свѣти слънце и грѣе мѣсечина, а джхътъ му само въ студено врѣме. Особено ясно се вижда сѣнката на душата, кога